

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.116/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla a jogi képviselő1 ügyvéd (cím1) által képviselt felperes (cím2) felperesnek, a jogi képviselő2 ügyvéd (cím3) által képviselt alperes (cím4) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2021. február 9. napján meghozott 18.G.40.374/2018/57-I. számú ítélete ellen az alperes 58. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy megállapítását az alábbiak szerint pontosítja: az alperes 2.957.405 (kétfmillió-kilencszázötvenhétezer-négyszázöt) forint hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítését hiúsította meg.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékeljegyzési joga folytán meg nem fizetett 48.000 (negyvennyolcezer) forint eljárási illetéket fizesse meg az államnak, az adóhatóság felhívásában közölt módon és számlára.

Megállapítja, hogy a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díjának viselésére az alperes köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes 2009. augusztus 7. napjától, a cég bejegyzésétől 2017. július 15-ig, a cég törléséig volt a gazdasági társaság (a továbbiakban: adós) bejegyzett ügyvezetője, vezető tisztségviselője. Az adós 2015. május 22-től állt felszámolás hatálya alatt.

[2] A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az alperes a gazdasági társaság. „felszámolás alatt” fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének 2014. szeptember 12. napján

történt bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezzel összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megíúsította. Kötelezte az alperest, hogy az állam külön felhívására fizessen meg 36.000 forint előzetesen le nem rótt eljárási illetéket. Rendelkezett arról is, hogy a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díját az alperes viseli.

[3] Ítéletének indokolásában tényként rögzítette, a felperes 2012. január 4-től bolti eladó munkakörben állt alkalmazásban az adósnál, ahol 2014. március 3-án azonnali hatályú felmondással munkaviszonyát megszüntették.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2015. december 31-én jogerőre emelkedett ügyszám4 számú ítéletében megállapította, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetése jogellenesen történt. Kötelezte az adóst, hogy fizessen meg a felperes részére távolléti díj címén 12 hónapra 1.218.000 forintot, munkabér címén 2014. február hónapra 152.250 forintot, bérkülönbözet címén a 2013. január 1-2013. december 31-ig terjedő időszakra 30.000 forintot, 2014. január 1-jétől 4.250 forintot, túlmunka címén 2012. évre 1.116.000 forintot, 2016. évre 1.176.000 forintot, 2014. évre 203.000 forintot, szabadságmegváltás címén 2012. évre 119.571 forintot, 2013. évre 102.667 forintot és 2014. évre 24.167 forintot (összesen 4.145.905 forintot).

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2014. szeptember 12-én felszámolási kérelmet nyújtott be az adós ellen. A felszámolási eljárás a Fővárosi Törvényszéken ügyszám1 ügyszámon volt folyamatban.

A felszámoló megfizette a felperes részére a Bérgarancia Alaptól megigényelt 1.188.500 forint összegű támogatást. A felperes, mint hitelező követelését 2.957.405 forint összegben tartotta nyilván.

A 2016. április 27-én felvett átadás-átvételi jegyzőkönyv szerint gazdasági társaság tulajdonosa, az adós tulajdonosa 2010-2012. évi iratokat adott át a felszámolónak. A felszámoló tájékoztatta arról, hogy az ügyvezető részére a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-ában foglalt kötelezettség teljes körű teljesítésére, a szükséges zárlati munkák elvégzésére, az adós teljes iratanyagának, valamint bélyegzőjének átadására 2016. május 3. napjáig biztosít határidőt.

A 2016. május 3. napján, az cím5 szám alatti bérelt ingatlanban felvett jegyzőkönyv szerint gazdasági társaság tulajdonosa tulajdonos a társaság társasági szerződését, aláírási címpéldányát, cégbírósi végzést, a 2014. április havi szállítókat, a 2012. december havi kézi pénztárt, a jegyzőkönyvben felsorolt egyéb iratokat, a bélyegzőt és a pénztárgépet adta át a felszámolónak.

A felszámoló 2015. július 2-án, 2015. október 14-én, majd ezt követően több alkalommal ismételten tájékoztatta a bíróságot arról, hogy az adós vezető tisztségviselője a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeinek nem tett eleget. 2016. június 29-én bejelentette a bíróságnak, hogy az adós a felszámoló tudomása és engedélye nélkül tevékenységet folytatott az cím5 szám alatt bérelt ingatlanban. A felszámolóbiztos 2016. április 8-án megjelent a helyszínen, és azt tapasztalta, hogy ott az adós üzlethelyiséget üzemeltet, kiskereskedelmi tevékenységet folytat, az eladó alperes volt. A felszámoló haladéktalanul gondoskodott a tevékenység megszüntetéséről. 2016. április 15-én megkezdte a bérelt ingatlan kiürítését és az adós készleteinek átvételét, a fellelt ingóságokat tételesen átvette. Az adós tulajdonosa 2016. április 27-én megjelent a felszámoló székhelyén, az adós iratait részben átadta, a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségek teljesítésére határidőt kért. A vezető tisztségviselő azonban a kötelezettségeit teljeskörűen – a felszámoló többszöri felszólítása ellenére – nem teljesítette, a

szükséges zárlati munkát, a tevékenység befejezésének napjával történő elszámolást nem készítette el. A felszámoló 2016. május 3-án a bolt kiürítését részben elvégezte, az adós iratainak egy részét és a bélyegzőjét elhozta.

A Fővárosi Törvényszék a 2017. július 15. napján jogerőre emelkedett 18. sorszámú végzésében az egyszerűsített felszámolási eljárást befejezte, az adóst megszüntette.

[4] A törvényszék rögzítette, a felperes a 2017. január 23-án előterjesztett, majd módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a vezetői feladatokat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsította. Kérte az alperes marasztalását a perköltségben. Hivatkozott a Cstv. 33/A. § (1) és (14) bekezdésére, a Ptk. 3:118. §-ára.

Álláspontja szerint az alperesnek, mint ügyvezetőnek tevékenysége során a hitelezők érdekeit kellő súllyal kellett volna figyelembe vennie, azonban az alperes az ügyvezetői döntések meghozatala során felróható módon figyelmen kívül hagyta a hitelezők érdekeit. Nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti beszámoló-készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségének, így a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Hivatkozott arra, hogy a munkaügyi bíróság a jogerős ítéletében kötelezte az adóst, fizessen meg a felperes részére különböző jogcímenek összesen 4.145.905 forintot. A jogerős ítélet tartalmát az alperes utólag már nem vitathatja, ezért a felperest külön bizonyítási kötelezettség e körben nem terheli. Az alperesnek a munkaügyi perben lett volna lehetősége a felperes által e körben előadottakat vitatni, amire azonban nem került sor. Az alperesnek a munkaügyi perről tudomása volt, mivel az első tárgyaláson az általa meghatalmazott jogi képviselő volt jelen, és az ellenkérelmet is ő terjesztette elő. A jogerős ítéletben szereplő követelést az adós felszámolója felperesi hitelezői igényként nyilvántartásba vette.

Hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Törvényszék a 2016. november 23-án kelt határozat száma4. számú végzésében rögzítette, az adós a felszámoló tudomása és engedélye nélkül bérelt ingatlanban kiskereskedelmi tevékenységet folytatott, az eladó maga az alperes volt. Az alperes az adós egyedüli vezető tisztségviselője, így nem hivatkozhat arra, hogy ténylegesen nem ő látta el a vezetői feladatokat. Ezt az állítását egyébként sem támasztotta alá.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2014. március 3. napjában jelölte meg arra hivatkozva, hogy a felperessel ekkor közölték az azonnali hatályú felmondást, továbbá a felmondással egy időben az alperes hátralékba került a felperessel szemben, ugyanis a 2014. februári teljes bérét és korábbi bérkülönbözeteit nem fizette ki részére. Előadta, az adós anyagi helyzete folyamatosan romlott. Ezt bizonyítja, hogy 2014. szeptember 12-én felszámolási kérelmet terjesztettek elő vele szemben, valamint jogi képviselte is megszűnt.

Kérte annak megállapítását, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelező – jelen esetben a felperes – érdekeinek figyelembevételével látta el, ezzel okozati összefüggésben pedig az adós vagyona csökkent, így a hitelező – jelen esetben felperes – követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult.

Előadta, hogy 2013. július 6-án a peres felek közös nyaralásra indultak, és indulás előtt a boltban azt tapasztalták, hogy az alperes testvérének munkaideje alatt a fagylaltos hűtőpult figyelmenlenség miatt leolvadt. Ezzel az adós jelentős anyagi veszteséget szenvedett. A káresemény bekövetkezéséig a társaság rendelkezett a működéséhez szükséges

raktárkészlettel, ezt követően a raktárkészleten látható volt, hogy mindez a társaságot anyagilag is jelentősen megviselte. A raktárkészlet feltöltése elmaradt, pár hónap alatt odáig jutottak, hogy a raktárban árukészlet már nem került elhelyezésre. Egy idő után a vásárlótérben elhelyezett áruk mennyisége is szemmel láthatóan csökkent, és kevesebb lett a megrendelés is. Ez az állapot folyamatosan romlott. Az ügyvezetés csak olyan termékekkel töltötte fel a polcokat, amelyeket szinte azonnal el tudott adni. Mindez jelentősen rontotta a színvonalat és a keresletet is.

Hivatkozott arra, hogy a fizetéseképtelenség bekövetkezésének oka az volt, hogy az alperes nem megfelelően kezelte az adós társaság kiadásait és bevételeit. A hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása miatti felelősség az alperest terheli, mivel az adós ügyvezetőjeként nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a hitelezői igényeket kielégítse. Tudott a felszámolás elrendeléséről és arról, hogy az adós társaságnak több hitelezője is van. Nem törekedett a hitelezői igények kielégítésére, ellenben üzlethelyiséget bérelt és az adós árukészletével kiskereskedelmi tevékenységet folytatott a felszámoló tudta nélkül, amivel jelentős bevételre is szert tett. Minderre figyelemmel a teljes hitelezői igényből a Bér garancia Alapból megigényelt támogatás levonását követően a további 2.957.405 forint kielégítése megghiúsult. Az alperes meg sem kísérelte a hitelezői igényt kielégíteni. Semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében, hogy a hitelezői veszteségeket elkerülje, csökkentse.

A felperes a kár keletkezésének időpontját 2016. április 8. napjában jelölte meg. Álláspontja szerint a károkozó magatartás abban nyilvánult meg, hogy a társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzetének beállta után, mint a társaság vezető tisztségviselője a vezetői feladatokat nem a hitelezők érdekei alapján látta el, amelynek következtében a társaság vagyona csökkent, és így a hitelező, azaz a felperes követelésének kielégítése megghiúsult. Az elrendelt felszámolás ellenére a felszámoló tudomása és engedélye nélkül tevékenységet folytatott az adós által bérelt ingatlanban. A felszámoló a bérelt ingatlan kiürítését és az alperes készleteinek átvételét elvégezte, a fellelt ingóságokat átvette. Az alperes 4.525 forint pénztárkészletet adott át a felszámolónak.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes keresete elkésett, illetve azt a cég megszűnésének közzétételét követő 60 napos jogvesztő határidőn belül nem terjesztette elő, így követelése elévült. Ezen túl a felperes nem bizonyította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatokat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsította. Téves a felperes hivatkozása a Cstv. 31. § (1) bekezdése a)-d) pontjaira, mivel az e körben elkövetett mulasztáshoz nem fűződik a hitelezői érdekek sérelmének vétele. Vitatta a felperes által megjelölt összecszerülést azzal, hogy a felperes a Bér garancia Alap terhére 1.188.500 forint összegben térítést kapott. Hivatkozott az IH2018.78. számú döntésre, amely szerint a Cstv. 33/A. §-a alapján előterjesztett kereset szükségképpen tényállási eleme a vagyonsökkenés mértékének megjelölése. A vagyonsökkenés mértékét pedig a gazdasági társaság és nem a felperes vonatkozásában kell bizonyítani.

Állította, hogy a társaság vezető tisztségviselőjeként vezetői feladatait gondosan látta el, a szállítókat hiánytalanul kifizette. A felperes kizárólag az általa megalapozatlanul előterjesztett igényhez viszonyítva állította, hogy kára keletkezett. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a felszámoló a felperest hitelezőként nyilvántartásba vette, nem jelenti azt, hogy a felperes hitelezőként jogos igényt támaszthat az alperessel szemben. Azzal, hogy a társaságot tovább

üzemeltette, a felperesnek nem okozhatott kárt, a társaság vagyona e magatartás miatt nem csökkent. Érthetetlennek tartotta azt a felperesi állítást, amely szerint a cég tovább működése miatt hiúsult meg a hitelezői igényének kielégítése. Az alperes a rendes gazdálkodás körében járt el, megfelelően kezelte a társaság vagyonát, a felperes munkabérét a munkaszerződés alapján megfizette, magatartásával sem a társaságnak, sem a felperesnek vagyonsökkenést, illetve kárt nem okozott. Álláspontja szerint a felperes nem minősül hitelezőnek, a felszámoló alaptalanul vette őt hitelezőként nyilvántartásba, és így történt meg a Bér garancia Alapból való kifizetése is.

Hivatkozott arra, hogy a tényleges üzletvezetői feladatokat nem ő, hanem a külön élő házastársa, gazdasági társaság tulajdonosa látta el. A felszámolónak az iratokat gazdasági társaság tulajdonosa adta át, aki a cégnek 50%-os tulajdonosa volt, és a könyvelővel is ő tartotta a kapcsolatot. Közreműködött az árubeszerzésben, a szállítókkal való megállapodásban, a társaság tevékenysége során meghatározó szerepet játszott, ezért árnyék vezető tisztségviselőnek minősült. Az alperes mindössze az áru eladásában vett részt, mint bolti eladó. A céget érintő döntésekben nem vett részt, a gazdasági tevékenységre csak annyi rálátása volt, hogy mikor és mennyi árut kell beszerezni a folyamatos működés fenntartása érdekében. Állította, hogy a felperes érvényesen előterjesztett keresettel nem rendelkezik, mivel az 50% mértékben tulajdonos gazdasági társaság tulajdonosát elmulasztotta perbe vonni.

Vitatta a felperes által hivatkozott árubeszerzési gyakorlatot. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem okozott kárt a felperesnek. Álláspontja szerint a felperes elismerte, hogy munkaszerződést kötött az adóssal, mely szerint 4 órai részmunkaidőben, valamint havonta nettó 30.000 forint alapbérben állapodtak meg. Ugyanakkor állítása szerint a valóságban naponta 15, havonta 240 órát dolgozott. Nem bizonyította azonban a munkaszerződésben foglaltakkal ellentétes megállapodást, sem pedig a túlmunka elvégzését. Indítványozta a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ügyszám 5 számú iratainak beszerzését. Előadta, a munkaügyi perben a felszámoló képviselte az adóst, az alperes részére semmilyen tájékoztatást nem adott.

[6] A törvényszék rögzítette, a perben a Cstv.-nek a 2017. július 1-jén hatályba lépett módosítása előtti szabályai alkalmazandók. Felhívta a perre irányadó 33/A. § (1) és (3) bekezdését.

Először azt vizsgálta, hogy a felperes a keresetét a felszámolási eljárás időtartama alatt terjesztette-e elő. Megállapította, a kereset benyújtása 2017. január 23-án történt meg. A törvényszék a 2017. június 20. napján jogerős határozat száma 5. számú végzéssel a felperes keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasította. A felperes a keresetlevelet 2017. július 24-én ismételten szabályszerűen benyújtotta, így a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 104/A. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pp. 132. §-a alapján a keresetlevél beadásának jogi hatályai fennmaradtak. A Fővárosi Törvényszék a 2017. július 15. napján jogerős határozat száma 6. számú végzésében fejezte be az egyszerűsített felszámolási eljárást. A felperes keresetlevele ezt megelőzően, a felszámolási eljárás időtartama alatt érkezett meg a bíróságra, így annak benyújtása megfelelt a jogszabályi feltételeknek.

Rögzítette, a felperes az adós hitelezőjének minősül. A felszámoló a hitelezői igény összegét a jogerős munkaügyi ítéletben megállapított összeg figyelembevételével vette nyilvántartásba, akként, hogy a megítélt összeg csökkent a Bér garancia Alapból megigényelt 1.188.500 forint támogatás összegével, így a felperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye 2.957.405 forint volt.

Hangsúlyozta, jelen perben a bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy a felszámoló a felperest hitelezőként nyilvántartásba vette-e, és így ő hitelezőnek minősül-e. A bizonyítási eljárás nem terjedhetett ki a munkaügyi perben megállapított tényállásra, illetve a felszámolási eljárásban megállapított tényekre. Ezért a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság iratainak beszerzésére irányuló alperesi bizonyítási indítványt mellőzte.

Rögzítette azt is, hogy a cégnyilvántartás adatai szerint az alperes 2009. augusztus 4-től az adós vezető tisztségviselője volt. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott felelősség egyetemleges, így a felperes bármely kötelezettel szemben felléphetett, keresetét nem volt köteles az adós tulajdonosával szemben előterjeszteni, aki az alperes állítása szerint árnyék vezetőként járt el.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjaként nem fogadta el sem a felperes által megjelölt 2014. március 3-i, sem a 2013. július 6-i időpontot. A cégnyilvántartás adatai alapján megállapította, hogy az APEH 2010. július 21. napján végrehajtási eljárást indított az adóssal szemben, ami 2015. május 28-ig volt folyamatban. A felszámolási kérelmet a NAV nyújtotta be a bírósághoz, amelyből következően a végrehajtási eljárás nem vezetett eredményre. Megállapította, az adós az adóhatósággal szemben fennálló tartozását a végrehajtási eljárás ellenére, annak időtartama alatt nem tudta kiegyenlíteni. Ezért a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját a felszámolási kérelem benyújtásának időpontjában, 2014. szeptember 12. napjában határozta meg.

Rögzítette, a felperes a hitelezői igények kielégítésének meghíúsulásához az adóssal szemben fennálló 2.957.405 forint hitelezői igény összegét vette alapul.

Megállapította, hogy az alperes a jogszabályban rögzített határidőben, azaz a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeinek. A határidőt követően az adós gazdasági társaság tulajdonosa egyes iratokat és vagyontárgyakat átadott a felszámolónak, de a 2016. június 29-én a felszámolási bírósághoz benyújtott tájékoztatás szerint ez nem volt teljeskörű. Mivel az alperes teljeskörűen nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségének, ezért a 33/A. § (3) bekezdése alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, azaz azt, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját követően olyan magatartást tanúsított, amellyel a hitelezői igények kielégítését meghíúsította, továbbá a vélelmezett magatartás és a hitelezői igények kielégítésének meghíúsulása között okozati összefüggés áll fenn. Mindezt fennállónak kell tekinteni mindaddig, amíg a mentesülés körében az alperes a bizonyítási kötelezettségének nem tesz eleget.

Az alperes azonban az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Ugyanakkor a törvényszék megállapította, hogy a felszámolóbiztos 2016. április 8-án megjelent az cím5 szám alatt bérelt ingatlanban, ahol az adós üzlethelyiséget üzemeltetett, kiskereskedelmi tevékenységet folytatott, az eladó az alperes volt. A felszámoló gondoskodott a tevékenység megszüntetéséről, 2016. április 15-én megkezdte a bérelt ingatlan kiürítését, és a fellelt ingóságokat tételesen átvette.

A törvényszék kifejtette, a felszámoló által feltárt tevékenység már önmagában megalapozta az alperes felelősségét, hiszen a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, valamint a felszámolási eljárás időtartama alatt olyan magatartást tanúsított, amellyel az adós gazdasági társaság vagyonát csökkentette, illetve a hitelezők érdekeit sértette.

Nem fogadta el az alperesnek azt a nyilatkozatát, amely szerint nem volt tudomása a társaság gazdasági helyzetéről és a felszámolási eljárásról, hiszen vezető tisztségviselőként felelősségét nem mentheti ki azzal, hogy vezetői feladatait elmulasztva nem tudott az adósra vonatkozó fontos tényekről.

Mindezek alapján a felperes keresetét alaposnak találta, az alperes felelősségét a rendelkező részben írottak szerint állapította meg.

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint tévesen állapította meg a törvényszék, hogy a határozat száma 5. számú, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzés 2017. június 20. napján emelkedett jogerőre. A felperes ugyanis 2017. május 11-én vette át a végzést, melynek fellebbezési határideje 15 nap volt, ezért az 2017. május 26-án járt le, így a végzés 2017. május 27-én emelkedett jogerőre. E körben hivatkozott a Pp. 228. § (3) bekezdésére, mely szerint, ha a határozat ellen fellebbezésnek helye van és a felek a (2) bekezdésben meghatározott lehetőséggel nem éltek (lemondás), de fellebbezést az erre jogosultak egyike sem nyújtott be, a határozat a fellebbezési határidő leteltét követő naptól kezdve jogerős. A felperes a 2017. május 27-től számított 30 napon belül, tehát 2017. június 27-ig nem terjesztette elő ismételt keresetét, arra csak 2017. július 24-én került sor, ezért a Pp. 132. § alkalmazásának nem volt helye.

Az ítéletet anyagi jogilag is megalapozatlannak tartotta.

Hivatkozott arra, hogy a felperes nem tett eleget a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének a vagyonvesztés és az alperesi magatartás közötti ok-okozati összefüggés körében. Továbbá nem bizonyította az alperes felróható magatartását, illetve annak ok-okozati összefüggését a hitelezők kielégítésének megghiúsulásával. Hangsúlyozta, hogy a felelősség megállapítása iránti kereset szükségképpen tényállási eleme a vagyoncsökkenés mértékének megjelölése.

Kifogásolta, hogy a törvényszék a felperesi kereseten túlterjeszkedően állapította meg a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját.

Továbbá, megfogalmazása szerint a törvényszék „tévesen mérlegelte” a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltakat, mivel az alperes vélelmezett magatartása és a hitelezők igényének kielégítésének elmaradása közötti okozati összefüggés nem állapítható meg.

Álláspontja szerint az, hogy az alperes a céget tovább működtette, a hitelezői érdekek kielégítése céljából történő működtetésként is értékelhető, és nem a hitelezői érdekek ellen való. E körben az alperes felelősségének megállapítása megalapozatlan. A felszámoló által lefoglalt vagyontárgyak ugyancsak a cég vagyonát képezték, a hitelezők e vagyonból történt kielégítéséről azonban a felszámoló nem nyilatkozott.

Az ítéletet azért is megalapozatlannak tartotta, mert az alperes által hivatkozott BH2017. 306., BH+2014.2.82., BH+2015.12.522. és BH2020. 244. számon közzétett határozatok kapcsán az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, illetve azokat figyelmen kívül hagyta.

[8] A felperes az ítélet helybenhagyását kérte azzal, hogy az ítéltábla rendelkezzen a pártfogó ügyvédi munkadíj viseléséről, és a pernyertesség-pervesztesség arányáról.

Az ítéletben foglaltakkal maradéktalanul egyetértett, álláspontja szerint a fellebbezés megalapozatlan.

Kifejtette, helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a végzés 2017. június 20-án emelkedett jogerőre. Ezt követően felperesnek 30 nap állt rendelkezésére, hogy a

keresetlevelet ismételten előterjessze. A Pp. 104/A. § (1) bekezdése alapján a napokban megállapított határidőbe nem számít bele minden évnek a július 15-től augusztus 20-ig terjedő időszaka (törvénykezési szünet). A felperes a törvénykezési szünetre figyelemmel az ismételt keresetlevelet határidőben terjesztette elő, így a keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályok fennmaradtak. A keresetlevél a felszámolási eljárás időtartama alatt érkezett meg a bíróságra.

Hivatkozott arra, hogy felperest az adós felszámolója hitelezőként nyilvántartásba vette, így hitelezőnek minősül. Az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője a jogszabályban megjelölt kötelezettségeinek nem tett eleget, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

[9] A fellebbezés az alábbiakra tekintettel túlnyomórészt alaptalan.

[10] A törvényszék lényegében helytállóan állapította meg a tényállást, az ítéltábla túlnyomórészt egyetért a releváns tényállásból levont, az alperes felelősségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetéseivel és a lényegét tekintve azok indokolásával, azt nem ismétli meg, csupán a fellebbezési kérelemben és ellenkérelemben foglaltakra tekintettel mutat rá az alábbiakra.

[11] Mindenekelőtt azt rögzíti, hogy helytállóan hivatkozott az alperes a Pp. 228. § (3) bekezdésére, mely szerint, ha a határozat ellen fellebbezésnek van helye, de fellebbezést az erre jogosultak egyike sem nyújtott be, a határozat a fellebbezési határidő leteltét követő naptól kezdve jogerős. Rámutat azonban az ítéltábla, a határozat száma 5. számú, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzés ellen, a Pp. 233. § (1) bekezdésében foglaltak szerint – mint félnek – az alperesnek is fellebbezési joga volt. A törvényszék helyesen járt el, amikor az alperes számára nyitva álló fellebbezési határidőt is figyelembe vette a jogerő napjának megállapítása során. Mivel az alperes számára a fellebbezési határidő 2017. június 19-én járt le, így a végzés jogerőre emelkedésének napjaként 2017. június 20-át állapította meg, és helyesen alkalmazta a Pp. 104/A. § (1) bekezdését is. Ezért tévesen érvelt az alperes azzal, hogy a 30 napos határidő elmulasztása miatt a Pp. 132. § alkalmazásának nem volt helye. A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a felperes keresetlevele a felszámolási eljárás időtartama alatt, tehát határidőben érkezett a bíróságra, így annak benyújtása megfelelt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

[12] Az alperes a fellebbezésében nem vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének a törvényszék által 2014. szeptember 12. napján megállapított időpontját, csupán azt sérelmezte, hogy e tekintetben a törvényszék túlterjeszkedett a felperesi kereseten. Ez az érvelése azonban alaptalan, tekintettel arra, hogy a felperes 2014. március 3-i, illetve 2013. július 6-i időpontokban kérte megállapítani a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét. A felelősségi tényállás tartalmára tekintettel a kereseten túlterjeszkedés az ellenkező esetben merülhetett volna fel, akkor, ha a törvényszék a 2013. július 6-i dátum előtti időpontra állapította volna meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét.

[13] Ugyancsak nem vitatta az alperes a törvényszéknek azt a megállapítását, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti beszámoló-készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségének, így a 33/A. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Mivel a vélelemre okot adó körülmény kétségtelenül fennállt, ezért az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, továbbá hogy magatartása és a hitelezői igények kielégítésének elmaradása között okozati összefüggés nem állapítható meg. Az alperes azonban csak hangoztatta, de semmilyen tényelőadással, bizonyítékkal nem támasztotta alá azt, hogy az adós cég felszámolás alatti, a felszámoló tudta nélküli tovább működtetése a hitelezők kielégítése céljából történt, nem a hitelezői érdekek ellenében.

[14] Ezzel ellentétben, az elsőfokú eljárás iratai alapján az állapítható meg, hogy az alperes a felszámolás időszaka alatt az adós még meglevő árukészletét értékesítette, a felszámoló részére értékesíthető vagyonelemeket már nem adott át. Ezt támasztja alá a felszámolási ügyben, a közbenső mérleg jóváhagyása tárgyában hozott, 2016. november 23-án kelt határozat száma 4. számú végzés részletes indokolása, illetve a felszámoló és az adós tulajdonosa által 2016. április 27-én és 2016. május 3-án felvett jegyzőkönyvek. Kiemeli az ítéltábla, hogy a hivatkozott végzés indokolásában a felszámolási ügyben eljáró bíróság megállapította, a tevékenységet lezáró mérleg és az adós iratanyagának hiánya miatt a felszámoló 0 eszközértéket tüntetett fel a nyitómérlegben, amelyhez képest annyi változás történt, hogy 5.425 forint készpénzt vett át az alperestől, melyet dologi kiadásokra fordított. A felszámolás során egyéb bevétel nem volt, az 50.800 forint felszámolási költséget, mely az árukészlet elszállításával, selejtezésével és megsemmisítésével összefüggésben merült fel – fedezet hiányában – a felszámoló maga viselte. A közbenső mérleg elkészítésének időpontjában az adós vagyontalan volt.

[15] Az alperes felelősségét megalapozó magatartás körében a felperes arra hivatkozott, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően az adós eszközeivel még 10 hónapon keresztül folytatott kereskedelmi tevékenységgel az alperes jelentős bevételre tett szert, amelyből meg sem kísérelte a hitelezői igények kielégítését, semmilyen intézkedést nem tett a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Rámutat az ítéltábla, az adósnak a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal elkészített záróleltára, tevékenységet lezáró mérlege, az ezeket alátámasztó irattári anyaga, valamint vagyona átadásának hiányában, továbbá a felszámolás kezdő időpontja után a felszámoló tudta nélkül tovább folytatott kiskereskedelmi tevékenységgel történő elszámolás hiányában a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy a fentieknél részletesebb és konkrétabb tényelőadást tegyen arról, hogy a kereskedelmi tevékenység tovább folytatása mennyiben hiúsította meg a hitelezők követeléseinek kielégítését.

[16] Kiemeli az ítéltábla, a törvényszék az elsőfokú eljárás folyamán a 10., 19. és 26. sorszámú jegyzőkönyvekben rögzítettek szerint részletesen kioktatta az alperest a

bizonyítási kötelezettsége terjedelméről, a bizonyítás sikertelenségének következményéről és a felelősség alóli mentesülésének feltételeiről is. Az alperes azonban a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerint öt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a fellebbezésében pedig alaptalanul hivatkozott arra, hogy a vagyonszerzés, a hitelezők kielégítésének megghiúsulása, az alperesi magatartás, illetve az ezek közötti okozati összefüggés körében a felperest terhelte a bizonyítás kötelezettsége.

[17] Rámutat az ítéltábla arra is, az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésben is hivatkozott, közzétett eseti döntések nem vonhatók párhuzamba a jelen perben érvényesített kereseti követeléssel, illetve tényállással.

A BH2017.306. számú esetben a felperes a hitelezői igénye teljes kielégítésének megghiúsítására hivatkozott, a Kúria pedig azért nem találta jogszabálysértőnek az első- és másodfokú bíróságnak a keresetet elutasító döntését, mert a felelősség megállapításához kevésnek tartotta a felperesnek azt a tényállásbeli hivatkozását, hogy az alperes megtagadta a felperes követelésének megfizetését, mert vitatta annak jogosságát. A jelen perben azonban a felperes ehhez képest többlettényállásra, az adós cég felszámolás alatti tovább működtetésére alapította a keresetét.

A BH+2014.2.82. számú esetben a Kúria azért nem találta megállapíthatónak a vezetői felelősséget, mert nem volt bizonyított az alperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után tanúsított magatartásával összefüggésben bekövetkezett vagyonszerzés. Abban a perben azonban a felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti tényállás első fordulatra, a vagyonszerzésére alapította a keresetét.

A BH+2015.12.522. és BH2020. 244. számon közzétett határozatok a felperes által bizonyítandó tények körét értelmezik, ezekben az esetekben azonban a felperes nem hivatkozott a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelemre, annak alkalmazhatósága fel sem merült.

[18] Mindezekre tekintettel a fellebbezésben felhozottak nem szolgáltak alapul az elsőfokú ítélet megváltoztatására. Az elsőfokú bíróság ítélete az alkalmazandó eljárási és anyagi jognak megfelel, a bizonyítékok értékelése nem volt okszerűtlen, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerint történt, a fellebbezésben foglaltak nem tették indokolttá a tényállás módosítását. Egyetértett az ítéltábla az alperes vezetői felelősségét megállapító jogkövetkeztetéssel is. A törvényszék rendelkezése csupán egy tekintetben szorult pontosításra.

[19] Az 1/2013. (II. 28.) Polgári jogegységi határozatban a Kúria kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási per tárgya ugyan valóban csak a felelősség megállapítása, ennek ellenére a felperesnek a keresetben mindhárom törvényi tényállás esetében meg kell jelölnie azt az összeget, amelyre vonatkozóan a vezető tisztségviselő felelősségének a fennállását állítja, és erről a bíróságnak az ítéletében rendelkeznie kell.

Rámutat az ítéltábla, a felperes a kereseti kérelmét az eljárás folyamán többször módosította, majd a 18. sorszámú beadványában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy az alperes felelősségének megállapítását a hitelezők követeléseinek teljes kielégítése megghiúsításában kéri azzal, hogy a bíróság 2.957.405 forintban állapítsa meg a felelősség maximális összegét.

A 20. és 33. sorszámú beadványokban ezzel tartalmilag azonosan annak megállapítását kérte, hogy „a hitelezők – jelen esetben felperes – követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult”. Tekintettel a kereseti kérelem ekkénti megfogalmazására, nem volt mellőzhető annak az összegnek a megjelölése, amelyre a felperes a felelősség megállapítását kérte.

[20] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak lényegében helytálló indokai alapján a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával – a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel – helybenhagyta, az összecszerűség tekintetében a fentiek szerint pontosította.

[21] Az alperes fellebbezése túlnyomórészt eredménytelen maradt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontjában és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű, az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket, továbbá a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díját, melyről a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla.

Budapest, 2021. június 10.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró